

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1063. Usque Ad Annum 1100

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117964

§. 27. Urbanus Papa in Francia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66363)

erat ad eum profectus fuisset, quamvis ^{Sæculum XI.} magno desiderio Pontifici colloquendi & ^{A. C. 1095.} consilium expetendi teneretur. Absentia suæ causas esse dicebat, bella, mandatum Regis, ætatem provecctam, & male affectam valetudinem. Ærumnas suas deinde exponens, *tædet*, agebat, *Sancte Pater, me jam esse, quod sum, & non amplius esse, quod fui. Nam in loco inferiore positus aliis prodesse videbar, sed jam in eminenti fastigio collocatus tanto pondere obruor, nec mihi, nec aliis utilis. Cuperem onus, quod portare nequeo, abjicere, sed timor Dei, qui illud in me suscipere jussit, idem perferre compellit. Si Dei voluntatem cognoscerem, me ad illam conformarem; nunc vero de ea dubitans, angor, ingemisco, & dolori modum ponere nescio.*

§. XXVII.

Urbanus Papa in Francia.

Inter hæc Urbanus Papa Longobardiæ rebus compositis, in Franciam itinere maritimo profectus, Valentiam pervenit, ubi Ecclesiam Cathedralē dedicavit. Inde Anicium Velaunorum divertit, ubi Festo Assumptionis Dominae Nostræ celebrato, Concilium habendum Claramontii ad Octavam S. Martini indixit, & datis literis diversarum Provinciarum Episcopos invitavit. Anicio Papa ad

Bertold.

A a a 5

Casam

Sæculum XI. Casam Dei transit, tum ad oram Rhodani amnis reversus ad oppidum S. Agidii, Taraconem & Avenionem inivit.

A.C. 1095.

Bibl. C. Inn. Inde progressus est Matisconem, & Cluniacum, ubi Altare maximum Ecclesiæ pronuper conditæ consecravit, & eadem die tria alia Altaria ab Hugone Archiepiscopo Lugdunensi, Daiberto Archiepiscopo Pisano, & Brunone Episcopo Segniacensi consecrari iussit.

p. 518.

Inter has Ceremonias Pontifex, Episcopis & Cardinalibus præsentibus, ad populum dixit in hunc modum: *Pontifices, Antecessores nostri, singulari cura hoc Monasterium ab origine sua non sine causa amarunt, & defenderunt. Dux piissimus Guilielmus Fundator nemini alii nisi post Deum S. Petro & Pontificibus ejus Successoribus hujus Monasterii Præsidium commisit. Successorum vero S. Petri numero Divina providentia me inseruit, postquam in hoc Monasterio Monachus, & deinde Prior fui sub venerabili Hugone, qui, Deo sint gratiæ & laudes, bodieque valet. Sed Antecessorum meorum nullus ante me huc venit; sed mihi singulariter a Deo collatum est hoc Beneficium, nec quidquam aliud magis ad suscipiendum in Franciam iter me incitavit.* Tum Papa Monasterio Cluniacensi immunitatem concessit, ejusque certos limites posuit, prohibens, ne intra illud loco-

Sup. l. LIV.

s. 45.

locorum spatium vis cuicumque inferretur, ne cuiusquam domus incenderetur, ne quisquam prædam agere, hominem capere, occidere, aut mutilare auderet, adjecta Excommunicationis Censura. Eodem anno, cum Placentiæ degeret, Urbanus dato Decreto omnia Privilegia olim Cluniacensibus concessa confirmaverat.

Sæculum XI.
A.C. 1095.

p. 516.

§. XXVIII.

Concilium Claromontanum.

Urbanus Papa statuto tempore Claromontium se contulit, ubi, Bertoldo teste, Archiepiscopi tredecim, Præsules vero Baculum pastorem gestantes tum Episcopi, tum Abbates ducenti quinque convenerunt. Alii ad quadringentos numerant. Inter Archiepiscopos aderant duo Itali, qui Papam proficiscentem secuti fuerant, videlicet Daibertus Pisanus, & Rangerius Rhegiensis. Tres in sua quisque provincia Legati Sacræ Sedis erant, nempe Hugo Lugdunensis, qui illo anno peregrinationem ad S. Jacobum susceperat, Amatus Burdegalensis, & Chr. Viri. Bernardus Toletanus. Alii Archiepiscopi erant Renaldus Remensis, Aubertus Bituricensis, ambo eodem anno fati functi, Rudolphus Turonensis, Richerius Senonensis, Dalmatius Narbonensis, Guido Viennensis, Berengarius Tarraconensis,

p. 240.